„ЗАСТАВА“ излази рѣдовно: средом, петком, недељом, на целом табаку, а уторником на по табака.

ЦЕНА ЈЕ ОВА
за Аустро-Угарску
на целу годину . . . . . 14 ф. — н.
на по године . . . . . 7 ф. — н.
на четврт године . . . . . 8 ф. 50 н.
на 1 месец . . . . . 1 ф. 20 н.
За Србију (у сребру)
на годину 35 дин. на пола године 17½ дин
на четврт године 9 динара.

ЗАСТАВА.

ОГЛАСИ рачунају се по 6 новч. од сваке врсте оваких ситних слова, за жиг се плаћа по 30 новч. сваки пут.

ДОПИСИ шаљу се уредништву, а претплата и огласи администрација „ЗАСТАВЕ“ у Нови Сад.

НЕНАПЛАЋЕНА ПИСМА не примају се.

РУКОПИСИ не враћају се натраг.

Поједини бројеви стају 10 новч.

БРОЈ 116. У Новом Саду у недељу 21. јула (2. августа) 1885. ГОДИНА XX.

АЈАОЈ, ГДЕ ЈЕ ПОЛИЦИЈА?

Ево доживисмо и опет сасвим обичан догађај. У том догађају нема ничег ванредног; нема ничега, што ма који од нас, није већ толико пута гледао на улици

Или зар има икога, који није видео, како се понеки ђачић, или понеко шегрче размеће, па се у својој охолости и побије. И тада, кад га поштено излупају, зар нисте слушали, како удара „јунак“ у дреку: „Ајаој слатки мој отац где си; — ајаој идем кући, да зовем моју матер.“

Да се онако шта збива само пред портом, не би ни спомињали. Али бива кадшто, да и политичким шором и сокаком зађе понеки немоћан али охоли делија, да тражи кавге и ината И кад га поштено избију и промувају, он онда као и оно шегрче заборави своју пређашњу охолост и разметање, те удари у дреку: Ајајој где је полиција; ајај где је власт, кад гледа ово с миром?

Овакав се случај десио ово дана г. Стеви Павловићу, „високоученом“ уреднику „Нашег Доба.“ Ко се не сећа више лањске зиме, кад је наша народна ствар изгледала на очима онако слаба и болешљива? Господин Павловић мислио је тада, да је дошло таман његово доба, доба у коме ће се моћи са народном ствари ухватити у коштац.

Било би и одвише смешно, кад би узели да набрајамо тадање хвалисање г. Павловића. Истина, он је још од првог почетка претио, како је страшан, али нас је бар тешио тиме, да ће водити борбу са достојанством и ученошћу, са знањем и истином.

И господин Павловић се одиста упустио у борбу . . . Мора се признати, да се у тој борби служио више копитом, но пером, јер је већ после првих бројева управо бојева, почео да назива своје противнике свињама и зверовима. Тако је то трајало ево већ по године. Међутим су се развијале наше народне ствари у сасвим другом правцу, но што је то годило г. Павловићу. У место велике странке, њему се прикључио Ђурковић; уместо уважења, стекао је гнушање, уместо претплатника стекао је презрење — народа.

Борба, коју је уредник „Нашег Доба“ отпочео са толиком лармом и охолошћу, испала је по њега наопако. Избијен и изшамарен, са поломљеним ребрима, стоји он данас на попришту. Са лица му је здерана лажна образина, и ево, где је у пуној политичкој ругоби испао на улицу, те кукавички, као оно исћушано шегрче кука: „Ајаој, где је власт . . . ајаој што их не затворе.“

Латински, са питањем: „Quousque tandem“, отпочео је г. Павловић у 57. броју „Н. Д.“ своју кукњаву. Латински је почео, али је продужио потказивачки. „Докле ће се скрштеним рукама, гледати овај покор новосадски?“ — пита он. Затим иде ово: „О „Застави“ је разговор. „Застава“ све једнако сикће и просипа отров. . . . државној власти, којој је круна поклонила своје поверење придева име рђавштине . . . То је динамитско дело, то је злонамерно омаловажавање власти, и дражење народа против своје цркве и државне власти, то је издајство и према круни . . . . . Рећи ћете, па што се не дигне власт, што ћутећки одобрава те велеиздајничке погрде?“ Затим наставља: „И ми се чудимо томе, чудимо у толико више, што такве погрде не подлеже само световном, но и суду јавног морала.“

Једино је још заборавио г. Стева Павловић, да пресуди, на колико година државног затвора треба уредника „Заставе“ затворити. Остало је врло промућурно исплео, те је и саму круну увукао у разговор. Отуда, што „Застава“ напада расколничког патријара, мајчин правник Стева Павловић изводи, да је то издајство према круни, велећи: „Герман је поверењем саме круне дошао на то место.“ Зар је то правна логика, г. Павловићу? Или ви зар мислите, да је ваша добра и честита мати крива, што је родила таквог несретника и потказивача, као што сте ви?

Али нећемо да говоримо у срџби. Ми смо одавна већ ставили г. Павловића „испод Јоте,“ па нас од њега ништа не изненађује. Шта више, кад га видесмо где из политичке борбе изиђе онако изгруван и понижен, унапред смо очекивали, да ће започети дреку и кукњаву: „Ајаој где је полиција?!“ Сад се то испунило, и ми на то гледамо, као на неку обичну ствар као на нешто, што је морало наступити. Кад змији избију зубе, она у своме беснилу — запени...

Па: Quousque tandem! па: докле тако? — пита „Наше Доба.“ Е, докле тако? Код Јоте траје већ годинама, па ће трајати можда и код Павловића. Грди ће он и потказиваће, бесниће и срамотиће овај народ, а људи ће пролазити још неко време крај њега с гнушањем, као што пролазе покрај нове гомиле ђубрета, па ће се доцније и на то научити, као што се научише на Јоту И то ће трајати, док уопште устраје Павловића, а после никоме неће ни одланути на души, кад га једном нестане. Та он је кукавац умр'о пре смрти; нами је безопасан, а њему: нека лака буде судбина његова, судбина живог политичког и друштвеног — мртваца.

Ј. Т.

НАШИМ ШАЈКАШИМА.

Браћо бирачи! Пошто је већ време да се и за наш изборни срез означе кандидати за предстојећи српски народно-црквени сабор, што ће се састати 1. септембра о. г. у Срем. Карловцима, то вам јављамо: да смо се са бирачима из Шајкашке споразумели и договорили: да за посланика нашег изборног среза кандидирамо г. **Мишу Димитријевића** из Новог Сада, нашег досадањег посланика, које овим и чинимо.

Што се тиче свештеничког кандидата примамо кандидацију г. Лазе Каћанског пароха сентомашког, којега је кандидирао ст. бечејски срез, с којим ми заједнички бирамо.

У то име кличемо: да живе будући наши посланици гг. **Миша Димитријевић и Лаза Каћански!**

У Шајкашкој 16. (28.) јула 1885.

Андрија Зорић, Ђока Петровчанин, Новак Локвић, Мита Пејић, Стеван Чавић, Марко Катић, Милош Лукић трговац, Јован Живојинов, Алекса Попов (Жикелић), Новак Гаврилов, Милош Давидовац, Живко Вучетић, Васа Јовановић, Милош Микљушевић, Аћим Смедеревац, Алекса Милићев, Марко Каначки, Тима Давидовац, Милош пл. Хрњаков, Мита Јовановић, Рада Небригић, Драга Пејић, Богдан Исаков, Пера Теофановић, Бранко Зорић, Аврам Сремац, Паја Мутин, Шандор Петровчанин, Паво Павлов, Рада Гарабандић, Гаја Барјактаров, Јаша Чавић, Анта Попов (Жикелић), Александар Мирковић, Глиша Бешлин, Љуба Козарев, Марко Бешлин, Ђока Радин, Тодор Каленић, Алекса Јовин, Никола Ђуковић, Никола Дражић, Светозар Стокин, Светозар Вла, Милан Живановић, Живан Срећков, Тома Пејин, Јован Вла, Паја Срећков, Срдан Субашић.

Изборно кретање

Из **арадског среза** добило је уредништво „Заставе“ са потписом неколицине уважених грађана овај проглас на саопштење:

„Бирачима арадскога среза! Браћо бирачи! Дан избора посланика све се већма приближује, зато нађосмо за добро нас неколицина да изјавимо јавно пред светом — а и пред нашом народном слободоумном странком — да остајемо при старом посланику нашем Димитрију Крестићу, којега је наша народна странка прошлог сабора поставила за потпредседника народног клуба, а Полита за председника. Дакле са нашим старим послаником не можемо се постидити. Што се тиче посланика од свештеничког реда, изјављујемо, да ми више поверења имамо у свештенство из будимске и горњо-карловачке дијецезе, него из банатске, бачке и сремске — зато предлажемо за посланика нашег г. Стевана Гојковића, пароха шиклушког, којему је — по нашем чувењу — ретко наћи равна. Зато, да живи Димитрије Крестић и Стеван Гојковић посланици арадскога среза!

Уједно умољавамо овде средишни одбор народне странке у Сомбору, да изјави јавно у овом цењеном народном органу, да ли се слаже са нашом овом кандидатуром и да ли ју одобрава.

Неколико бирача.“

Политички преглед.

Махди. Као никад до сад, држи се сад вест о смрти махдијевој, да је истинита. До сад је та вест сваки пут била за два три дана дементирана, данас она као вест развесељује духове у Каиру, Цариграду и Лондону. Обистини ли се та вест доиста, онда ћемо стајати пред готовим чинима, које почини кордовански тесарски син, пред чинима, које није могла да спречи европска велесила Инглеска. Заиста, то су велики чини, ал ми се сад нећемо упуштати у оцену њихову. Кад је Махди сашао са кордованских гора у жарке равнице суданске, и почео да проповеда реформу ислама и слободу арапску, смејале су се европске новине; кад је он скупив својом ватреном речи око себе ватрене Суданезе, јурнуо на убојито оружје Инглеза и Мисираца, европски гласови стадоше грдити слабост енглеске војске. Најбоље инглеске чете, највештији ђенерали, најтврђи градови попадаше пред силом и неодољивом храбрости голишавих, ал за слободу борећих се Суданеза — Арапа. Ни прослављени ђенерал Гордон, ни тврди зидови картумски, не заустависе вале арапске победне бујице, ти валови данас ударају већ жестоком силом на врата самог Мисира. У Цариграду и Каиру спремају се да позову Суданце, да се покоре и поклоне старом реду и миру, сад по што је Махдија мртав. Ако тај рат за ослобођење има ипак корена у народу, онда ће исто тако нови наследник махдијев, калифа Абдулах, водити Суданце новим победама, ма да је све досадање зависило само од личности махдијеве.

Банкротирала држава. Република Мексико јавила је своје финанцијално банкротство; мањак износи преко 25 милијона долара, који је парочито услед тога настао, што се 37 постотака царинских прихода плаћало мексиканским централним и мексиканским нар. жељезницама као субсидија. Председник Диаз редуцирао је плаће чиновника на половицу и укинуо поменута субсидија за жељезнице. Последње је тежак ударац за американске спекуланте. Крај незнатног обрта и трговине у Мексику не исплаћају се ове жељезнице, те су само обећана субсидија сачињавала главни доходак. Народна банка у Мексику ваљда ће такођер обуставити своја плаћања. Државни дуг тиче се већим делом енглеских капиталиста и веровника; председник намерава све државне дугове на ново уз мањи интерес фундирати у државним облигацијама у износу од 35 милијона долара. Диаз ће сигурно свима веров-

ЛИСТАК.

СУПАРНИЦИ.

НОВЕЛЕТА.

Дрва и брегови бацали су свој сен на далеко, а ноћни певачи већ удесили своју песму, када се један млад наредник 48. пуковније с пушком о рамену, упутио путем Џемстовна у Виргинији. Био вам то човек малена стаса, широких плећа; коса му била кратка и смеђа, очи плаве и живахне, а на глави му накривљена стоји војничка капа.

Месец се баш помолио био иза дрва, када се недалеко пред њим указа малена усамљена кућица, покривена шиндром, обраслом маховином. Граде од многобројних и великих дрва, која су пред кућом и око ње била, висиле су доле и заклањале кућицу са свим, и тек кад је отворио вратаоца на огради и прошао кроз дрва, спази он светлост од свеће на прозору, која је ту била, да осветли улазак. На једанпут застане, његово добро уво чуло стране, непознате звуке. У соби је стајала млада девојка десно поред једног уташког официра и с њиме се поверљиво разговарала. Њих двоје не могоше видети наредника, јер је био у заклону и мраку, па све да су и онамо гледали, где је стајао. Од љубоморе дрхтао је по свом телу, лагано оде неколико корака напред, сњурив се на земљу и посматраше ово двоје срдитим погледом, као тигар љути, кад вреба свој плен.

„Змијо једна!“ мрмљао је кроз зубе, „ти си ме преварила и то ти никад опростити нећу. Та да, састанак са усташким официром мора да је врло пријатан. О боже, и ја сам још мислио, да сам изабраник срца њена — да луде мене, који сам веровао кунењу једне жене.

Девојка се наједаред осврте, и он заћута. Она погледа онамо, где се находио наредник, и слухтећи метне руку на раме свом пратиоцу.

„Пст, зар ништа не чујеш?“ прошапута она. „Мора да сам се обманула, кад сам помислила да чујем некога где говори.“

„Па ко би се усудио, драга Ела, да нам разговору смета?“ запитаће официр, а чело му се набра.

„Не, не,“ одговори девојче и зацрвени се, „нико се то неће усудити; преварило ме уображење, Роберте.“

Он је загрли и жарко пољуби. „Као да си ми нешто узбуђена, мила моја,“ говораше јој нежним гласом. Усамљен живот је ипак —“

„Стара тетка је код мене и у њеном ми је друштву доста пријатно,“ рече му она.

„Али зар вам нису досадни ти ниткови, ти Јенки*), што се тамо горе утаборили? Бога ми да то знам —“

„Иди, Роберте!“ прекиде га девојче, „није лепо да тако зборишо војницима Унијиним; сви који досад овуда прођоше, указали су нам част, каква женама приличи, па шта ћеш више.“

„Ха-ха-ха!“ смејао се млади официр, „је-ли но још кад чуо, да Јенки још што друго поштује, осим новац? Новац је њему све и сва, за новац би и оца свог убио.“

„Не, Роберте,“ одговори Ела, „ти им чиниш криво; зато, што су опрезни, хитри и ћутљиви, мислиш ли, да су несреће и ниткови. Ај да знаш, како би ми мило било, кад бих те могла одвратити од такова мњења.“

„Драга Ела,“ рече Роберт и загрли је, тако, да је љубоморни прислушкивало једва могао савладати своју страст, „и ако те толико волим и готово све радим онако, како ми ти светујеш, то ми у овом погледу никад, никад мњење променути нећеш. Свагда сам држао, а и сад то исто мислим, да нема ваљаних и честитих Јенка. Све су то ниткови и кукавице?

„Лажеш несретниче!“ повикне наредник, рупи у собу и стане према зачуђеном уташком официру, „то могу само такови ниткови тврдити.“

„Колмане!“ рече уплашено девојче наредniку и стане између оне двојице; „преклињем вас свиме, што вам је мило, вратите се у свој табор — нисам мислила да сте у близини —“

„Невервице!“ прекиде је наредник тужним строгим гласом; „зар се тако држиш своје заклетве, за коју мишљах да је света — отровна змијо! Презрење је једино —“

„Хуљо! помоли се брже богу за спас душе своје,“ повикне уташки официр и тргне револвер од појаса.

„Имам бог-ме и ја,“ одговори наредник, ступи корак натраг и спреми се да пуца; „ваљда смем и ју пуцати?“

„За име божје немојте!“ повикне Ела очајно; „не треба, не сме то да буде. Овај човек, овај официр —“

И пре но што је могла свршити, пукне пиштољ, девојче дрекне и паде на земљу. Тане уташево ранило ју сиротицу у ногу.

„Боже мој, шта сам учинио!“ рече Роберт и паде поред ње. „Проклета да је моја жестина и несмотреност! Ела, мила сестро, где си рањена?“

Као муњом поражен, стојаше наредник. „Опрости ми, боже, сумњу — ипак дакле није неверна — то је брат!“

„Да, то сам, али ако у вама има искре честитости, то ми помогните да је однесемо у кревет. Можемо се и после рачунати.“

Колман метне брзо пушку на страну, и подигне онесвеслу девојку и без братовљеве помоћи. Пиштољ и гласан разговор пробудише тетку, и она дође, метну на рану завој и невољница наскоро дође к себи. Тане је пројурило кроз стопалу; и ако рана није била без опасна, то је ипак девојче морало да претрпи доста бола.

Као да се договорили, оду оба човека на једанпут из куће. „Наредниче,“ рећи ће уташ свом противнику, „још се нисмо разрачунали. Догод живим, нећу мировати, док вам се не осветим. Тргните мач, један од нас мора овде остати.“

Наредник за час извуче сабљу из корица. „Господине Велдоне,“ рећи ће. „Ви сте

*) Јенки (Yankee) подругљиво име за Енглеза у Северној Америци.

ницима задовољити; још ваља опазити, да је народни конгрес председника Диаза овластио на банкротство.

Вести из места и са стране.

Из београдских министарских кругова. Читамо у трећем „Одјеку“: „О понашању и о начину изражавања г Рајовића, министра народне привреде, многи су имали прилике уверити се у личном додиру са њим. О томе се већ невероватне тривијалности причају, те се већ свуда расчуло. Али све границе вероватности прелази оно, што се десило прошле недеље 14. о. м. Тог дана у ходнику министарства привреде пред министровом канцеларијом чекало је на ред, да пред министра изађу неколико чиновника и неколико трговаца. Осим њих, стајали су у ходнику и послужитељи министарства. Код министра буде пуштен управник фондова. Наједном затутњи из собе министрове така вика, таке грдње и псовке, какве би једва приличиле у каквом café chantant најниже врсте у париским предграђима и то после поноћи. Министар је управнику псовао својом звучном гласином Бога, Христа и све што редом иде по богатом речнику такога бон тона. Викао му је, да је он Циганин, па је чак и циганским акцентом подражавао циганski говор и изговор. За тим су на ред дошли и чисто безобразни изрази, којима ако може бити места у министарској канцеларије, извесно им није место у новинама. У тој прасци, у том пљуску псовака, зачуше се у соби брзи кораци, где се примичу вратима. „Бежите, ево министра!“ прошапташе служитељи и побегоше куд који. За њима се журно уклонише и сви остали, који чекаху у ходнику. У то изиђе управник фондова и рече: „Е мој Дражо, не иде то тако!“

Овоме је заиста излишан сваки коментар. Само ми молимо читаоце да израчунају ову сразмеру: Кад се један министар у сред Београда овако понаша према управнику фондова, како се понашају начелници, капетани и жандари према народу по унутрашњости?“

Куд се дева Немањино благо? Пишу нам из Срема:

„На беочинском манастирском земљишту налази се од год. 1869 цементна фабрика. Тада је господин Хармштајн узео под закуп ту фабрику на 20 година, са годишњом свотом од 1600 фор. Поред свега тога што рок закупу излази тек после четири године, архимандрит манастира Дамаскин Бранковић издао је истом господину под закуп ту фабрику на даљих 20 година за годишњу своту од 2000 фор. Уговор је направио г. Бугарски и сад треба тај куп Његова Небираност да потврди. Та нова продаја обављена је у невреме, четири године унапред, и без јавне лицитације. Ово су такви знаци, да сваки мора у савесност г. архимандрита посумњати Ми знамо да њему треба баш сад новаца, та он се кани да постане владика, али да он четири године пре времена и испод руке продаје народна добра, то је сувише. Ако Његова Небираност потврди уговор, онда нам не остаје друго, него да верујемо оним гласовима, који веле да су неки подузетници из Беча нудили 6000 фор. годишње за производњу цемента, и да овај куп испод руке, стоји у свези с тиме, да г. Бранковић набави новаца.“ Ми молимо у овој ствари објашњења.

„Глас Црногорца“ није забрањен. Читамо у „Гласу Црногорца“: „Још једнако читамо по српским и другим славенским листовима на страни, да је „Глас Црногорца“ забрањен за Аустрију. Овде ће бити нека забуна, неки qui pro quo. Нама још ништа није познато, да је изашла каква забрана против „Гласа Црногорца“ од стране аустријске власти. За то ми и шаљемо „Глас Црногорца“ редовно за Аустрију, и чини нам се да он тамо пролази без икакве сметње. Бар нам до данас није враћен још ни један број. Биће да су српски листови јављајући о некој забрани, побркали „Глас Црногорца“ са „Црногорком“. Ова потоња, т. ј. „Црногорка“, рода женскога, доиста је забрањена за Аустрију. Знамо то поуздано, јер смо се о том известили код овд. поште, којој је та забрана јављена од стране ц. кр. поштанског звања у Трсту. Међу тим „Црногорка“ је, сама од себе престала излазити и тако је забрана њена за Аустрију постала, што'но Немци веле, беспредметна.“

Расписан је стечај. На место учитеља на горњоварошкој школи српској у Панчеву. Год плата 500 ф.; у име стана 120 ф.; 3 хвата дрва. Молбенице до 12. августа на управни одбор сл. кр. вароши Панчево. — На место писара код краљев. окружног суда у Великом Бечкереку; год плата 500 ф.; станарине 100 ф. Молбенице на председништво суда у В. Бечкерек. — На више места шумарских чувара, пријаве до 30. августа, код кр. угар. шумарског звања у Апатину. — На место среског лечника у Н. Паланки. Год. плата 300 ф., од општине 150 ф.; 50 н. дневна а 1 ф. ноћна посета; преглед мртваца 20 новч. Пријаве до 10. августа на солгабироват у Н. Паланку. —

Гостионичарска задруга. У четвртак 30. т. м. после подне држала је новосадска гостионичарска задруга своју главну скупштину у позоришној ресторанији. Присутно било је око 100 чланова. Привремени председник г. Мита Савић отварајући скупштину, поздрављa сакупљене чланове, и са лепим говором, у сва три језика, разложи цел скупштине, наваћајући, да се она поглавито тога ради састала, да своја правила, која су од привременог одбора зготовљена и поднешена, проучи и одобри. Г. др. Рохоњи као фунгирајући фишкал при изради правила, разложио је са правног гледишта важност организације задруге, изнео је корист појединог члана, коју он у задрузи налази, као и то какву важност има задруга у целини. Говор је са пажњом саслушан, а правила друштвена примљена су без примедбе. За тим су изабрани за председника М. Савић. За подпредседника Хацлик. Нуз то је изабран одбор рукујући од 16 а порота од 12 лица.

Еф.—

☛ Због празника светог Илије, излази данашњи број нашега листа на по табака.

Трговина.

= **Нови Сад,** 20. јула (1. августа.) Житарска радња. У целини узето овонедељни житарски рад био је доста занимљив. Довоза са храном беше преко целе, особито сад при крају недеље, било је довоза са сваким зрном обилног. Цене су храни врло несталне; међутим на нашој пијаци су се одржале свим зрнима осим што је пшеница 10 новч. сад при крају недеље у цени малаксала. Са главних горњих пијаца стижу вести, да ће још читав месец дана протећи, докле се за јамачно сазна, докле ће наша пшеница са извозом у иноземство продрети — и онда ће истом стабилна и свакако виша цена наступити, дотле ће пак данашње ниске цене са малим варијацијама се подржавати.

При крају ове недеље плаћа се на нашој пијаци пшеница прве наквоће до 7 ф.; добра средња 6 ф. 80 н.; средња 6 ф. 60—70 н.; лакша роба 6 ф. 50—60 н. Наполице поодавно неприспева на пијацу. Кукуруз се врло мало купује, цена стоји на 5 ф. Зоб је нешто за магазине куповано по 5 ф.; на мање за потрошњу плаћа се 5—5 ф. 10 н. Јечам ва више 4 ф 52 н, на мање до 4 ф. 70 н. Све од 100 кгр.

Производи наших вртара преко целе недеље имадоше купаца; цене су ових дана пасуљу јако попустиле. Плаћа се бели крупан 6 ф. 40—60 н.; пасуљица 7—7 ф. 20 н.; жути 6 ф. 50—60 н. од 100 клгр.

Маст и сланина, у свему мало продаје било, цене су без промене при крају недеље.

Теоца је приспевало таман за потрошњу довољно; плаћани млађи лаки 7—9 ф.; средњи 10 до 11 ф.; старији тежи 13—15 ф. од ком. Јагњаца преостаје од оног, што на пијацу приспе, цене врло ниске; плаћа се од 4 ф. 50 н до 11 фор. од пара. Телеће коже ф. 3—3 ф. 20 н.; јагњеће 1 ф. 20—80 н. од пара.

Воћа се доноша много; већином се прекупљује и одноша које водом, које железницом. Цене ниске.

Вино преко целе недеље сваки дан је продавано, одношано за Бачку и Банат. Цене попуштају. Плаћа се лањско бело 9—12, ређе до 14 н.; шилер 12—16 н. Комовица 16—18 н.; шљивовица лањска 22—26 н.; стара шљивовица 32—48 новч., од 1 литре.

*

Минујендо лицитације.

26. октобра 10 сах. пре подне, код краљ. угар. окр. суда у В. Бечкереку, расправа о набавци дрва за огрев; нужног осветлења; а 23. октобра примају се понуде за књиговезачки посао код истог суда. Ближи се услови могу видети код управе канцеларијске. — 16. августа 3 сата по подне, издаваће право точења пића (у 8 крчми) у Брестовцу. — 23. августа 3 с. по под. у 6 крчми право на точење у Рац Милетићу. — 25 августа на више крчми у Лалићу. (Све у Бачкој.)

Уредништву је на приказ стигла књига:

Целокупна дела Светозара Марковића. Књига II. Издали пријатељи покојникови из Угарске. Нови Сад. 1885. Штампарија М. Димитријевића. 8° стр. VIII. и 150. Цена 50 новчића. Садржива јој је ова: Реалност у појавији. — Је ли жена способна да буде равноправна с човеком? — Ослобођење женскиња. — Критика на „Младу Србадију“ (I) — Критика на „Младу Србадију“ (II.) — Политички буквар за матору децу.

Књига се ова може добити преко г. **Пере Петровића** књиговође у Инђији (Срем.) Поруџбине без новца неће се узети у обзир.

Шта још каже „Застава“ против Германа Анђелића? Низ отштампаних чланака. Цена 5 новч. 100 комада 4 фор. У Новом Саду. Штампарија М. Димитријевића 1885. (Садржај: У место предговора. — Одлуке видовданског збора. — Привилегије и закони, који се односе на српсконародно црквену автономију. — Видовдански збор. — Куд се дева Немањино благо? — Герман Анђелић — расколник. — Суровост и грабеж српских калуђера. — Герман је осуђен. — Синодски операт. — Осуђени калуђер. — Нека му буде по канонима. — In Catilinam . . . — Загребачки збор. — Унија. — Шта ради Анђелић по Даљу?)

Добити се може у свима књижарама и у експедицији „Заставе.“

ОГЛАСИ.

СТЕЧАЈ.

На упражњено учитељско место у Чоки расписује се стечај. Плата је годишња у готовом новцу 200 фор. из општинске благајне. место досадашњег депутата у рани, од пара 80 новч. — којих има 170 пари — износи 136 фор., свега 336 фор, за велики укоп 50 нов а за мали укоп 20 н. гди позван буде, 3 јутра добре ораће земље, од које је учитељ дужан порез плаћати, огрев за учитељеве две собе и школу колико треба, слободан стан са две собе, шпајзом, шталом, шупом, бунаром и баштом од 200 квад. фати. Учитељ је дужан у цркви при обичном богослужењу појати и у том децу обучавати.

Приправници који се за то звање способним и задовољним осећају, нека своје доказе до 15. августа о. г. по нашем кал. кад ће се и избор обављати овомесном одбору писмено или бољег равнања ради лично представити пожуре се.

У Чоки 15. јула 1885.

2—3 **Школски одбор.**

ОГЛАС.

Старо-Бановачка црквена општина намерава недостатке своје цркве дати оправити, те је закључила да се минуендо-лицитација дана 28. јула (9. августа) о. г. у 10 сати пре подне обдржи.

Гласом трошковника свота износи: Зидарски рад са материјалом 936 фор. 70 н., дрводељски (дунђерски) и клопферски рад са материјалом 1288 фор. 50 н. Укупно 2225 фор. 20 нов.

Сваки судражбеник пре дражбе има 10% пишманлука у готовом или у државним папирима положити.

Остали услови као и трошковник може се сваки дан у писарници ове црквене општине видети.

Из изванредне главне црвк. седнице држане у Ст. Бановци 14. јула 1885.

Живојин Бута, црвк перовођа. 2—3 **Совра Королиа,** председник.

СТЕЧАЈ.

Ради попуњења упражњене, конзисторијално на II. класу сведене парохије у Т. Бечеју, расписује се овим стечај.

Надтипатељи имају своје уредно инструиране и са биљегом од 50 н. снабдевене молбенице, потписаној конзисторији у року од 6 недеља, од дана првог уврштења стечаја овог, поднети.

Из конзисторијалне седнице у Темишвару, 27. јуна (9. јула) 1885.

3—3 **Епархијска конзисторија.**

СТЕЧАЈ.

Ради попуњења парохије у Бега-Сент-Ђурђу, расписује се овим стечај.

Надтицатељи имају своје уредно инструиране и са биљегом од 50 н. снабдевене молбенице, потписаној конзисторији, у року од 6 недеља, од дана првог уврштења стечаја овог, поднети.

Из конзисторијалне седнице у Темишвару, 27. јуна (9. јула) 1885.

3—3 **Епархијска конзисторија.**

СТЕЧАЈ.

По одпусту овдашњег привременог учитеља Бранка Чавића, на упражњено место учитеља на срп. основној школи у Гааду овим се стечај расписује са платом од 300 фор. у готовом, 3 ланца ораће земље и 1 ланац ливаде, слободан стан од једне собе са кујном, шталу и башту код школе.

Учитељу ће бити дужност за певницом појати, децу у црвк. појању обучавати.

Просителји имају своје молбенице са инштруираним сведоџбама до 15. августа о. г. овом школском одбору поднети. 3—3

У Гааду 13. јула 1885. **Школски одбор.**

Потписана издајем својих **40 диштриктских ланаца ораће земље** у турјском хатару бливу гатске чарде и клинкерског пута на 3 године под закуп. На земљи има леп салаш са нужним стајама. Ближе услове даје општински бележник у Госпођинци, и

уд. Ангелина Грегоровић у Новом Саду.

2—2

Шпецерајска, гвожђарска и мешовита трговина, кр. велепродаја дувана

МИЛИСАВА ПЛАВШИЋА

у Илоку

потребује једног доброг помоћника, који је у велепродаји дувана био има првенство, и једног шегрта. Ступити могу одма. 3—3

ОБЈАВА.

По одлуци главне скупштине српске црквено-школске општине земунске од 7. (19.) јула о. г. бр. 46. обдржаваће се усмена минуендо-лицитација **дана 7. (19.) августа 1885. у 9 сати пре подне** у писарни њеној, где ће се издати следећи стручни послови: **Градња новог крова на цркви и на торњу, и оправка школе.**

По елаборату, који ће служити основом лицитацији, долазе на поједине стручне послове следеће своте:

I. Црква.

На зидарски посао са градивом	ф.	3,843·25
„ тесарски „ „ „	ф.	3,761·74
„ лимарски „ „ „	ф.	6,019·40
„ ковачки „ „ „	ф.	1,974·05
Укупно	ф.	15,598·44

II. Школа.

На зидарски посао са градивом	ф.	1,201·04
„ тесарски „ „ „	ф.	240·—
„ лимарски „ „ „	ф.	24·—
Укупно	ф.	1,465 04

Позивају се дакле овим путем подузетници, који су вољни да лицитирају, но с том примедбом, да ће сваки такав имати да положи 5 постотака вадиума, што ће по том онај, на коме радња остане, имати да повиси на 10 постотака, као јамчевину. Осталима пак, повратиће се новац одма, чим се лицитација сврши.

Укупни елаборат, који ће — као што је споменуто — служити основом лицитацији, као и уговорни услови, могу се дневно видети, почевши од 26. јула (7. авг.) о. г. у горепоменутој писарни.

Земун 16. (28) јула 1885.

Председник:

Др. Јов. Субботић с. р.

Заменик перовођа:

1—3 **Александар Кузмановић** с. р.

ПРОМЕНА СТАНА.

Јављам пошт. грађанству, да од **1 августа** станујем **у кући дра Огњановића** преко пута „убогог дома.“

С поштовањем

Марија Ђ. Брадић,

1—1 дипл. варошка примаља.

ПРОМЕНА ДУЋАНА.

Част ми је упозорити п т. публику у Н. Саду и околини, да сам своју трговину

кујнских и кућевних прибора

преселио у кућу Матице Српске на пијаци (преко пута од кат. св. тројства).

Као до сад, тако и од сад држим богато и бирано стовариште робе од кинског сребра и порцелана и набавио сам, да бих одговорио свакој потреби, све врсте робе стаклене у великом избору од најобичнијег до најфинијег.

Молећи да ми се поклони поверење као и до сада, стараћу се за најсолиднију и најјефтинију послугу. С велештовањем

3—3 **Ф. Хелфер.**

☛ Тражим једног шегрта, који одмах ступити може. Услове може разабрати код горње фирме.

☛ НА ЗНАЊЕ. ☚

На својој цигљани у **Руми** имам свагда у свакој количини

ЦИГАЉА и ЦРЕПА

за зидање, патосе и све друге потребе.

☛ Како је моја цигљана на моме сопственом земљишту смештена и пошто ја са много радне снаге располажем, то сам у стању сваку сорту **цигље** и **црепа** у свакој количини најјефтиније послужити.

Стева Ѳ. Јаковлићвић,

8—9 трговац у Руми.

ПРОДАЈА ШИШАРИЦА.

Дне 10. августа 1885 у 11 сати пре подне продаваће се код господарственог уреда у Митровици путем дражбе овогодишњи урод шишарица у шумама Петроварадинске имовне обћине.

Дражба ће се обавити на основу писмених евентуално и устмених понуда.

Овогодишњи урод шишарке процењен је на 25.000 хектолитара.

Поближи дражбени увјети могу се код господарственог уреда већ сада као и на дан дражбе увидити.

У Митровици дне 13. (25.) јула 1885.

3—3 **Господарствени уред.**

ОГЛАС.

Моја два шилтбирцуза у Јарку, издајем од 1. новембра под закуп или под рачун. Ко жели може се код доле подписатог пријавити.

2—3 **Јован Ристивојевић.**

ШПЕЦЕРАЈСКА И МЕШОВИТЕ РОБЕ ТРГОВИНА

БРАЋЕ ДУДИЋА

У РУМИ

потребује једног шегрта. 2—3

Елин брат и ја бих желио, да се не боримо. Ја ћу вам драге воље увреду опростити —“

„Бога ми, истина је, да су Јенви кукавице,“ викне Роберт подругљиво. „Немате ни искре поштења у срцу.“

„Кад је тако, онда ће један од нас остати Елин заштитник.“

Сабље су звечале, али је дуго трајало, док је дошло до решења. Већ кад је из обојице крв лопила, погоди Колман свог противника у руку и овај упусти мач. Као гуја љут, зграби Роберт револвер и опали. Тане однесе наредniку капу с главе, али га није ранило.

„С богом“ рече Колман, „до виђења.“

„И то што пре,“ одговори Роберт шкрипећи зубма, „јер још нисмо готови.“

Неколико дана по том, сукобе се обе војске, лајтнант Велдон тражио је свог противника. За време љутог боја запне наредник за жиле од дрвета и падне. Као тигар скочи Велдон на њега, клекне му на прси, и већ хтеде да му да последњи удар, али га погоди тане непријатељско, и он паде мртав поред наредника, који се погледом захваљивао свом избавитељу.

Још имамо ово да кажемо. — Рањена Ела оздравила је и годину дана после тога била је већ жена Колманова и данас живе сретно и задовољно далеко од тог бојног поља у мирном селу Бруклину.

С немачког. **Б—ров.**

Власник и издавалац Милица Свет. Милетића. Одговорни уредник Јаша Томић. Српска штампарија дра Светозара Милетића.